

NAAR JEZUS

Wij zullen er hier niet over spreken, of Johannes de Dooper zijn vraag deed ter wille van zichzelf of van zijn discipelen.

Naar wij gelooven, is er geen enkele reden, waarom Johannes de Dooper deze vraag niet zou gedaan hebben, om *zelf* tot klaarheid te komen.

Hoe het echter ook zij, uit deze vraag spreekt ongeloof. Johannes heeft immers aan den Jordaan zelf getuigd van het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt en zijn discipelen hebben zijn getuigenis gehoord. Johannes heeft op Jezus den Heiligen Geest zien nederdalen in de gedaante van een duif en zeker zal hij daarover met zijn discipelen gesproken hebben.

Vanwaar dan nu deze vraag? Vanwaar dan dit ongeloof?

Laten wij ons daarover niet zoo verwonderen. Wie van Gods kinderen heeft nog nooit met ongeloof te worstelen gehad? Zelfs de groote geloofshelden, waarvan ons in den Bijbel wordt verhaald, hebben tijden gekend, waarin het ongeloof alles duister voor hen maakte. Denk aan Abraham, aan Mozes en aan Elia.

Daar komt bij, dat Johannes stond op de grens tusschen het Oude- en het Nieuwe Testament. Het volle licht was nog niet opgegaan. En al heeft Johannes den Heiland dan ook persoonlijk gekend, hij had in het werk van den Zone Gods, in het doel van Zijn komst, in de wijsheid, waarmede Hij langzaam aan de geheimen van het Koninkrijk Gods ontsluitte, nog niet het heldere inzicht, dat wij kunnen hebben. Ook zijn discipelen hadden dit niet. Toonden zij, reeds vroeger, door hun vraag over het vasten niet, dat ook zij nog maar weinig begrepen van het werk van den Heiland?

Johannes en zijn discipelen hebben het werk van den Zone Gods op aarde te eenzijdig opgevat. Johannes heeft van Hem gesproken als een Stem, die kwam ten oordeel. Bekeert u, heette het, want de bijl ligt alreede aan den wortel der boomen. Hij komt, Wiens wan in Zijne hand is. Hij zal het kaf met onuitblusschelijk vuur verbranden.

En naar de profetie van Maleachi heeft Johannes verwacht, dat hij den dag zou zien, die zou branden als een oven, die alle goddeloozen in vlam zou zetten.

Maar nu was het voor het oog van Johannes en zijn discipelen zoo gansch anders. 't Scheen, of het oordeel uitbleef. 't Was, alsof er van geen strafgericht sprake zou zijn.

En eerst moest Jezus wijzen op die andere profetie, die nu in Hem vernieuwd werd, moest de Heiland zichzelf voorstellen als de Heiland, die,

En Johannes, in de gevangenis gehoord hebbende de werken van Christus, zond twee van zijne discipelen, en zeide tot Hem: Zijt Gij Degene, die komen zou, of verwachten wij eenen anderen? Matth. 11 : 2 en 3.

zooals eens Jesaja profeteerde, de blinden ziende, de doovende hoorende zou maken en die de dooden zou opwekken.

Zeker, in Zijn komst hier op aarde en in Zijn werk onder de menschen lag ook reeds het oordeel opgesloten. Hij was immers ook gezet tot een val en niet alleen tot een opstanding. Maar Johannes en zijn discipelen hebben in hoofdzaak gedacht aan het oordeel en ze hebben uit het oog verloren, dat de Heiland evenzeer gekomen was, om te zoeken en zalig te maken, wat verloren was. Daarom is het, dat Jezus zelf Johannes in herinnering brengt, dat niet alleen de dag des oordeels, maar dat ook het Koninkrijk Gods nabij is gekomen.

* * *

Johannes zendt zijn discipelen tot Jezus. Verstaan wij dat?

Zeker, ook het ongeloof, dat uit de vraag van Johannes spreekt, is zonde. *Alle* ongeloof is zonde.

Maar er is toch een groot verschil. Er zijn menschen, die door hun ongeloof hoe langer hoe verder van Jezus afkomen.

Anders is het bij Gods kinderen.

Zij kunnen óók ongeloovig zijn en de twijfel kan hen pijnigen.

Maar bij dat ongeloof en dien twijfel kunnen zij niet blijven.

Zij hebben er geen rust bij. En hoelang ze ook van Jezus wegblijven, steeds komt toch het oogenblik, dat zij *moeten* komen met al hun beangstigende vragen. Dan, aan Jezus' voeten, spreken ze uit, alles wat er leeft in hun hart. En dan, als Hij antwoordt, nemen ze alles wat Hij zegt geloovig aan.

Laat ons dat ook doen.

Ook wij dwalen wel vaak. Ook wij hebben nog maar zoo weinig inzicht in de dingen, die het Koninkrijk Gods aangaan. Er zijn nog zooveel vragen. Er is nog zooveel, dat voor ons zoo duister is. Laten wij er mee naar Jezus gaan. Bij Hem mogen we leeren, wat we leeren moeten.

Niet op alle vragen krijgen we een antwoord. Er zijn dingen, die alleen zijn voor den Heere onzen God. Daar mogen wij niet inkomen. En ook wel menigmaal hooren we uit den mond van den Heiland: Gij zult het na dezen verstaan.

En dan raken we toch bij Jezus en aan Zijn voeten ons ongeloof kwijt. Dan gaan we toch bemoedigd heen. Want dan, bij Hem, worden we zóó overtuigd van Zijn liefde en Zijn genade, van Zijn wijsheid en van Zijn trouw, dat we het moeten uitspreken: Neen, wij verwachten niemand anders. U hebben wij noodig, onze Heer en onze God. K.